

Nemzeti Társalkodó.

Januarius' 19-dik napján 1833.

Múlt, Jelen és Jövendő.

(Folytatás)

Nem csak idegen önkénytől való függetlenség, ámbár ez a fő, hanem önnön hatósága körének szélesítése, azaz magától függő eszközök által minél több 's kedveltebb céljai elérhetésének lehetősége is egy második hatalmas ösztöne mindenki törekedéseinek, második kiegészítő része emberi boldogságunknak. Ily eszköz pedig melyet alkotásunk 's helyezettetésünk szerint bár mely cél létesítésére használunk kettő van: *egyik* önnön személyünk, vagy a' test, lélek és szív emberi személyességhez kötött tulajdoni; *másik* a' külső természet, ezerféle szükségünk, hasznaink 's kényeink kielégítésére kínálkozó kincseivel. A' test, lélek és szív épése 's virgoncz ereje, a' tapasztalás 's szemlélődés végetlen oceanjain száguldó esméret, már magokban bőv forrásai a' jóllét érzésének, az elme 's szív kincseinek költsönös kicserélése pedig legfelsőbb a' mit e' plánétán kóstolnunk engedtetett. — A' külső természet

kimerithetetlen tára szolgáltatja-ki azokat a' mik éltünk fentartására múlhatatlanul szükségsek, ebből telnek-ki testi, 's egy részint lelki örömeink is. De ezen számunkra önként kínálkozó ajándékokból csak kevés az; a' mi úgy mint a' teremtető kezéből kijött, céljainkra közvetlen használható lenne. A' legszükségesebbek, melyek úgyszólva létünk feltételei, mindenüti és mindenek számára fogyhatatlan bőségben állanak ugyan készen, 's a' levegő, világosság nem emberi készítmények, de egyebekben sokkal nagyobb rész, a' természet adományait, 's erejít felhasználó emberi munkának éléhozatja. Az arany fénytelen hever a' föld gyomrában, ha emberi méretség onnan napvilágra nem hozza. A' föld tenyésző ereje meddón szunyadoz, ha emberi munka terébe nem ejti. A' távoli vidékek terményei használhatlanok, 's tehát reánk nézve nincsenek, ha emberi szorgalom hozzánk nem szállítja, 's hogy még csak egy példát hozzak-fel: néhány kender szál, kórom és büszhödt olaj, emberi kezek között egy könyvé vált, mely talám idvességünk titkát foglalja magában, vagy Homéros halhatatlan szellemét későbbi esztendő ezerek számára fentartja. Egy szóval az emberi erőnek, a' természetiekkel való egyesülése, vagy a' természeti dolgok éléhozására, új formákba öltöztetésére, 's egy helyről máshova szállítására, rövideden: természetésre, kézművekre 's kereskedésre fordított emberi *munka* legbővebb forrása mind annak a' mi lé-

tünk fentartására 's annak vagy tűrhetővé vagy kellemessé tételére szolgálható; sőt a' méjjen ható elméjü Smith nem kételkedik azt állítani, hogy az egész roppant természetnek, minden adományával együtt, magábanvéve csekély és szinte semmi becse nincs, hanem minden dolognak csak a' reá fordított munka több vagy kevesebb könnyebb vagy nehezebb volta szabja ki értékét, 's p. o. az arany csak azért 14 szerte drágább az ezüstnél mert ugyan annyi munkával 14-szerte több ezüstöt mint aranyat lehet elő állítani, 's Raphael Madonnájának az Oláh Ikonák feletti elsőségét nem a' vászonra varásolt lélek; hanem az adja-meg hogy amannak kéz-ügyessége sok századok, 's festők egybe folyó munkásságának míve. De vélekedésem szerént ez ismét tulságos állítás, 's igazabb az hogy valamint emberi munka a' természet durva adományit millioszorta becsesíti, úgy másfelől az emberi munkának úgyszólva keze alá dolgozik, néha nagyobb néha csekélyebb mértékben a' természet; 's nem azért van valamely dolognak becse mert munka kellett annak előhozására; hanem azért fordítottak munkát reája mert becse biztosítva volt.

Nekem e' tárgyról theoriám a' következő: Minden dolognak, legyen az a' természet önkéntes adománya vagy emberi munkamív; a' szerént van magában csekélyebb vagy magasabb becse a' mint testünk, lelkünk, 's

képződésünk sürgetőbb szükségeinek, vágyainak, 's kényelmének kielégítésére kisebb nagyobb mértékben alkalmas. E' tulajdon becszel, melyet természeti szükség, fattyu vágyak, megszokás, tetszeni vágyás, 's még ezer más személyes környülmények nagyon változólag szabnak-ki, nem mindég sőt inkább ritkán áll aránylatban a' különböző dolgoknak egymás iránti szabásos becsek, vagy azon idomzat, mely szerént egyiknek bizonyos mennyisége a' másiknak kisebb vagy nagyobb mértékével bécserélhető. Mi becse- sebb a' víznél vagy levegőnél, 's mégis semmit sem adunk érte, mert könnyen 's éppen azért ingyen kaphatjuk. A' szabásos becs mértékére tehát, a' tulajdon becsnek mennyiségén kívül, befoly valamely dolog könnyebb vagy bajosabb megszerezhetése is, 's amaz úgyszólva e' kettőnek factuma. A' megszerezhetés bajosabb volta továbbá ismét két elementümtől függ, melyek között egyik a' természet készebb vagy, mostohább volta annak előhozására, másik azon emberi munkának summája, melynek a' természet előhozó 's ápoló erejéhez járulni kell hogy a' fenforgó tárgy létre jöjjön, és így a' dolgoknak szabásos vagy kicserélési becset, köznyelven: árrát, három környülállás adja-meg, u. m. a' tulajdon becs, a' természet mostohább befolyása; és azon munkának mennyisége mely annak létesítésére kívántatik; 's ezen három alkotó mennyiségeknek egymás hiányait szükségesképen ki kell pótolni,

hogy ugyanazon szabásos hecs származzék belőlök. * E' természetes költsönhatásnak múlhatatlan folyadéka, hogy minél kedvezőbb a' természet, annál kevesebb emberi munka kívántatik ugyanazon becsü tárgy előhozására, 's az e' szerént fenmaradó idő 's erő, új kívánati tárgyak előhozására fordítható; a' természet hiányait és mostoha-ságát pedig úgy szólva reá vesztegetett munkával kell kipótolni. Világosítsuk ezt két példával. Egy oly helység hol felteszem 100 véka búzának termesztésére 40 napszámot kell fordítani, egy olyannal szemben mely ugyan azon termésre csak 20 napszámot kíván, úgy szólva fél-munkájának elvesztege-

* Ha szabad ez állításokat mathesisi formák köntöscében adni elő, 's valamely dolog tulajdon becset = B nek, szabásos becset = b nek nevezzük, előhozásának bajosságát pedig = β vel fejezzük ki, az első allítás formulája lesz $b = B \times \beta$. Továbbá a' természetnek akarmely tárgy előhozásához járuló segedelmezésének mostoha és terhesítő részvételit = M nek, az ezzel párosuló emberi munkát = m nek véve fel, lesz $\beta = M \times m$ és így $b = B \times M \times m$. Az ilyen mathesisi kifejezések természeté szerént, ha akarmelyik factor (B, M, m) a' semmire száll alá, az egész factum 's tehát a' b is semmivé válik; a' mit a' mindennapi tapasztalás is bizonyít, mind a' három esetre nézve; p. o. légyen B = 0 azaz vegyünk egy oly dolgot melynek semmi tulajdon becse nincs, am-bár a' természet nagy akadályai mellett valaki temérdek munkával vinne is végbe, p. o. a' Kriván tetejére földet hordani, e' munkáért hihetőleg cserélés képpen senki egy pipa dohányát sem adna. — Vagy legyen a' tárgy becse nagy mint például a' levegőé, vízé, de ha a' természet ellenkező befolyá-

tésére van kárhoztatva, mert 100 véka buza, positis ceteris paribus, csak 100 véka búzát ér, míg amannak minden annyi búzától még 20 napja marad fen, mellyel talán 100 veder bort is termesztethet a' kenyér mellé, ha hasát nagyon nem fűti a' — más okból — tunya nép. Vagy vegyünk-fel másodszor ismét két helységet melyek közzül egyik csak búza, más csak bor művelésre alkalmas, könnyen feltehető hogy amazok száraz falatjaikat, ha kitelik, borral is örömet fogják ízesíteni, míg ezek minden esetben kénytelenek kenyérről gondoskodni. Természetes lesz tehát hogy az első helység maga szükségén felyül p. o. 10,000 véka búzát, a' második ugyan annyi veder bort természetesen felesleg, 's természetményeiket költsönösön kicserélvén, mindenik czélt ér ugyan, de az

sá annak eléhozására nézve = 0, azaz önként mindenütt található, = 0 lesz a' reá fordítandó munka is, ismét nem lesz a' dolognak szabásos becse, 's ingyen kaphatni. Ugyanezen mathesis formulából következik, hogy a' más két factor ugyanazonsága mellett, a' harmadiknak nagyobb vagy kisebb mennyiségétől függ akarmely dolognak szabásos becse vagy árra, 's ezért például egy mostohább climában egy napi munka reáfordításával termesztett 1 veder bor, más terményekhez képest, közelítőleg oly áru lesz hasonló bor kedvellők közt is, mint egy Bachusnak kedvezőbb országban, ugyancsak egy napi munka után termett 4 veder, 'sat. Hasonlólag egyformán kedvező éghajlat alatt, egyformán vagy talán kevésbe szükséges termények közzül, drágább lesz az melynek termesztése több munkát kíván, p. o. dohány mint a' pityoka 'sat.

idegen önkénytől függés, 's minden esetre magunkon kívül másra is számítani kelletés kedvetlenségét elhallgatva, csak az ide 's oda vitel munkájának, veszedelmeinek, 's alkalmatlanságinak, úgy szólva füstbe ment árrán. Ez minden kereskedésnek természetéhez a' királyi vámokon feljül hozzá ragadt veszendő accisája.

(folytatása következik)

A° Szépség veszedelmei.

(végzet)

Chateaubriand nem csalatkozott gyanujában. Alig érkezék az udvarhoz 's már mindenfelől ostromlák szemrehányással hogy szeretetreméltó feleségét a' társaságtól eltartja. Gúny 's kérelem nem használt; szintoly keveset a' ravasz férj ez által kicsikart színes engedése; Chateaubriand a' grófné' magánykedvelléséből folyó többszöri vonakodásával mentette magát. Végre kipuhatolá egy udvari a' gyűrű titkát, töstént hasonló gyűrűt készíttettek; a' király' egy kedveltjének egy új megszólítása, hogy felesége udvarhoz jövetését eszközölje, a' grófot egy sürgető levél irására vette, melyet ő, szerencsétlen biztában talizmánjához, maga adott az Udvari kezébe elküldés végett, pecsételetlen. — Az utáncsinált gyűrűt belezárták, 's a' grófné bámulva, rosztat sajditva, de szíve áruló vonzalmától is ösztönözve az udvarhoz sietett.

Képzeltetni a' gróf megszegyenülését 's haragját megérkeztekor. De a' boszszuság legkisebb külső jele őt a' vidám udvari zaj hatójának tette volna tárgyul; hallgatva kelle szenvednie a' féltés kínjait. Majd még élesebbek lettek azok, mert egy tisztelő ajánlás a' király részéről őt egy darab időre eltávozni kényszeríté.

Eddig a' komor férj Francziskának véd-angyala vala, mert szeme elébe tartá azon kétségbehozhatlan igazságot, hogy a' legboldogitobb gyönyör sem pótolja-ki az erkölcs belső nyugalma. Mihelyt a' gróf eltávoza, győzedelmet vett a' grófnén a' szeretetreméltó monarcha indulatja, az udvariak hízelkedése, 's távolléte leányának, kire szerelme telyes árját kiönteni eddig szokta volt. — Francziska elesett, 's jövődjé rémitései nem voltak keményebbek lelkiismerete szemrehányásnál.

Chateaubriand, mihelyt gyalázatját megtudá, visszasietett várába, hol a' szegény 's dühösség kínjai közt boszszut forrala, míg hívtelen feleségét, mint a' király nyilvános kedvesét, az akkori merész és elmés udvar hódolásai tömjéneztek. Francziska vérző szívvel fogadta azokat; de még borzasztóbb szerencsétlenség sajditási rebegtették őt, midőn a' király olaszországi szerencsétlen táborozására elútazott. Egy napon, melyen különös szorongást érzett keblében, egy követet jelentettek-bé férjétől. Ezen borzasztó nevezetre rettegés foglalja-el. Mit akarhat ő? ki

védelmez engem? így kiált-fel szíve szorongásában, maga elébe bocsátja a' követet, 's kérdi tőle küldetése okát. „Nagyságos asszony“ felel ez: „a' gróf a' sír szélén áll, kényszeríti nagyságodat hogy szemeit fogjába, 's küldi ezen levelet melyet reszkető kézzel irtt.“ Reszketve olvassa a' grófné a' következendő szókat: „Én meghalok. Ha van még szánakozás szívedben, jöjj-el utolsó sohajtásimat elfogadni. Leányunkat általadni 's neked megbocsátni kívánok — mert úgy akarja az istenség.“

Hosszas kínos bizonytalanság után: valyon ezen hívást kövesse é, vesztére siet a' bűnös feleség. Nem volt ő többé ama kellemes De Foix Francziska, az udvar dísze; hanem egy kétségbeesett szerető, indulatjának halavány sáppadt áldozatja, kit nyugtalan lelkiismerete ösztönöz ugyan engedni kötelességének, de ezen kötelességben többé vigasztalást nem talál, mert mindent, mindent, még forró anyai szeretetét is elnyelte azon egyetlen érzés mely őt a' király tulajdonává teszi.

Midőn férje' várába érkezik, úgy tetszik neki mintha a' háta megett felvont híd örökös határfalat formálna maga 's szerelme közzé. Halálos rettegés foglalja-el. Körülbémj csendesség uralkodik, egy élő teremtmény sem jő elébe, mintha sírjába szállana-le, 's elirtózik a' magános haláltól. De talán ezen rémitő csend a' gróf halálinnepe, nem az övé? talán megholt bocsánat nélkül?

Ezen gondolat elnyomja első rémülését. Csak attól őrizz engem, irgalmas ég! így kiált fel, midőn hirtelen elébe lépik férje. Haragtól szikrázó szemei, boszszutól vonogló sárga ábrázatja, jelentik Francziskának sorsát. „Kövess engem“ kiált a' gróf menydörgő hangon. Követi a' grófné az üres folyosókon; azon szobák előtt hol hajdon lakott megáll — „nem ez lakhelye egy hitszegő feleségnek“ kiált a' gróf, „eredj tovább!“ Végre egy távol ajtóhoz érkeznek, a' gróf kinyitja azt, 's betaszítja feleségét egy szobába, melynek építéséből 's butoraiból a' rémités néz-ki. Ez lesz ezután lakhelyed, 's innen csak a' sirba visznek-ki. Soha sem látják szemeid többé a' napvilágot; itt minden emlékeztessen a' halálra, melyet tőled megtagadok; 's míg a' világ elfelejt, minden törekedésem a' lesz hogy leányodat téged megvetni 's átkozni tanítsam. — Eddig Francziska, az égtől erőt esdekelve, csendesen hallgatá ítéletét, de most felkiálta szívszaggató fájdalommal; találj új kínokat fel, büntess akarmely szenvedéssel, de ments, ó ments-meg engem gyermekem gyűlölségétől.

Hosszasan kellett ezen foghelyen laknia; soha emberhang a' méj csendbe, soha napsugár az egy koponya előtt égő mécs által csak láthatóbbá tett setétbe nem hatott. A' ki a' várban a' grófné ott létét sajditotta, szánakozásra indult, de a' Chateaubriand keménységétől rettegve, nem merte gyanuját közleni mással. A' kis Heloisenak, a'

fogoly leányának dajkája megtudta asszonya siralmas állapotját; egyedül ez ismerte a' grófné csaknem imádó szeretetét leányához, 's meg volt győződve hogy az anyai szívet sem bűn sem kín el nem fajítja. Mindent végbevitt hogy szeretett grófnéjával közlődsbe jöhessen. Egy éjjen, midőn nem álmom, mert az kerüli a' fájdalmat, hanem a' nehéz bodulás — melyet a' természet időszakonként a' test szükségévé tett — borítá szemeit Francziskának, egy szelid rebegő szózat ezt suttogá hozzá: „anyám! jó anyám, én mégis szeretlek!“ — Ki érzett valaha mint anya, ki látott valaha anyát érezni, kit ezen jelenés meg ne lágyítson? — Heloise dajkája szerette a' grófnénak e' gyönyört, 's ezzel a' leányka vesztét.

A' király nem is sajdítá kedvese borzasztó állapotját; megbántott férje kezei közt lenni tudta, de inkább félt erkölcsé felébredésétől, mint gyanította nyomoruságát. Egy levele melynek megadását egy hív emberre bízta, a' gróf kezébe jutott, 's haragját a' legfelső pontra ingerelte, mert a' holdogított szerelem hangján volt írva. Dühödve rohan a' Francziska fogházába, midőn ez éppen gyermekével enyeleg. A' grófné szemei előtt látja a' gyermek veszedelmét, nincs hova rejtse az ártatlan teremtményt; nincs más menedék, azon fekete szőnyegbe takará, mely koporsóboriték gyanánt ágyát fedezte. — „Gyalázatos házasságtörő“ kijált elébe a' gróf: „vedd-el jutalmadat!“ — Allj

boszszut magadért, felel a' reszkető aszszony anyyali hangon: büntess engem! ismered vétke-
 met! — A' gróf megragadja rebegő áldo-
 zatját, felemeli törét. Ne bántsđ anyámat! megszólal egy esdeklő hangzat, 's Heloise ki-
 bonyolódik a' halottí takaróból, mint egy gyermek lélek a' feltámadás napján. — A' gróf meredve áll, érzi lábaihoz borúlt leá-
 nya könyeit a' maga tört tartó kezére hul-
 lani; borzad megsérteni a' gyermeket, fele-
 meli — ez kis karjaival általöleli atya nya-
 kát „bocsáss-meg, bocsáss-meg“ rebegi csók-
 jai 's könyeiközt. „Győztél!“ igyszól a' gróf, elfordulva, szerencsétlen hitveséhez „ennek köszönd életedet!“ 's gyermekét szívéhez szo-
 ritva, elhagyja a' tömlöczt.

Heloise megtartá anyya életét, de a' ma-
 gáé lett áldozat. Mint a' gonosz ragya egy virág tenyészttét, úgy tevė semmivé ezen óra iszonyodása a' gyermek viritó egészségét. Szem-
 látomást hervada a' sírba. Az akkori idő ke-
 gyes szokása kénteleníté a' kétségbeeső atyát, feleségét eleven sírjából felhivatni, hogy hal-
 dokló gyermeke mellett imádkozzon, 's ször-
 nyü fájdalma a' halál anyyala jelenlétében erőt vett dühösségén.

Ezen időtájban veszté-el szabadságát El-
 ső Ferencz Paviánál. — Fogollyá lett, de ki
 előtt meghajoltak győzőji. Valois Margaret
 jelenti barátnéjának, kit férje szoros őrizete
 alatt ugyan, de nem fogságban lenni hitt,
 hős bátyya szerencsétlenségét, hanem levelét
 a' gróf feltöri. Kártörülve lép ez a' Fran-

cziska setét szobájába, nyújtja neki a' levelet, 's legelteti szemeit könyein, melyek kiholt szemeiből kedvese balsorsának hullanak. „Sirasd csak, sirasd lánczait“ kiált a' gróf rettentő hangon, „'s nem sokára életét is. Tudd-meg, lassu méreg rágja tetemeit!“ — „Ó meg vagy boszszúlva,“ sohajt a' grófné, 's elájúl. Chateaubriand durván ragadja fel az érzéketlent, egy kép suhad-ki ennek kebléből; a' gyóf meg látja azt, 's meg ismeri a' Királyt. — „Nyomorúlt! tehát a' halálig, a' síríg táplálad gyalázatos szerelmedet? Veszsz-el!“ — Francziska feleszmélődik, kedves képét kínzója kezében látja, telyes erejéből igyekszik azt elragadni, de haszontalan; a' gróf eltaszítja 's fenyegetéssel hagyja-el a' szobát.

Halála pillanatját várta már most a' szerencsétlen. Annyiszor sohajtotta volt azt, 's most ezen setétségben, ezen néma csendben; elhagyatva mindentől a' mi életét díszesítette, megfosztva mindentől a' mit ifjusága ígért, iszonyodott a' sírtól. Nem sokáig tart a' ezen tusakodás, ezen visszatekintés a' megcsalott reményü múltra. Férje érzéketlen megbízottja egy seborvossal és egy pappal bélépék. Amaz ereit nyitá-meg, ez pedig a' haldoklók imádságát mondá előtte; majd halál-sárgaság borítá szép karjait, kellemes vonatit; élete enyészett; véglehellete esdeklés volt hogy csak egy szóval férje bocsánatját kérhesse — de megtagadta ezt hohérja tőle.

A' gyűlölség elszűnt halálával. Már mi-

dőn a' pap a' Megítelt kimúlását jelenté a' grófnak, kínos nyugtalanságban találta ezt. Ezen pillantat oltá elveszté elméjét, a' szélvészben; melyet lelkében a' jóvátétel lehetőségétől megfosztatott megbánás lázszasztott. Felesége 's leánya sírjainál tartozkodott szakadatlan; sápadtan soványan mint egy kísértet tölté a' sírbóltot síralmas panaszival; sükeretlen könnyekkel öntözte a' hideg követ elhunyttjai tetemei felett, 's éjjeit a' marczongló lelkiesméret kinjai közt töltötte.

Midőn Első Férencz fogságából kiszabadulva, szerető népe karjai közzé vissza tért; megtudá a' forrón szeretett aszszony halálát. Sírjánál kivánt könnyeket hullatni. A' pap; ki Francziska lelkét az égbe kísérte, levezeté a' sírbóltba. Midőn a' király elandalodva múltatna ott oda menyen Chateaubriánd; haragja hogy szenthelyében idegent lát dühödéssé válik midőn a' királyt megesméri. Kardot ránt, 's rá rohan ezen szókkal: Te vagy az ki megölted! — Férencz rettenetlen megáll előtte; az ember benne hibásnak érzette magát, a' király nem esmert félelmet. Ezen hősi állás hatalmára elveti kardját a' gróf 's hangos zokogással takarja-el ábrázatját. — „Távozz szerencsétlen,“ felkiált Férencz méj felindulással: „mind ketten büntetve vagyunk:

Szép n. Post.

Romeo és Júlia' Koporsójok.

Ált vizsgálván Verona minden régiségeit, és épületi pompáját, siettem utóbb a' szív adóját-is megtenni. Felkerestem ama nevezetes koporsót, mely két hajdoni hű szeretőket zár magában, kik Shakespeare által halhatatlanokká lettek. Minden pallérozott ész bámulja ezen oriai költő legmesteribb művét, és azok ti vagytok Romeo és Júlia!!

Az Ets folyó jobb felőli partján, nem messze a' város falaitól fekszik egy agg épület, a' Mytologia legszebb korából, a' szeretet Istenné szép temploma. Most árva lyánkák nevelőháza. Ezen épület romános kertében fekszik a' koporsó, véronai veres márványból, tíz láb a' hossza, és széle öt.

Mily szorosan egyesité a' szánakozó hialál ezen szerelmes párt, kik az életén át oly kegyetlenül voltak egymástól elszakasztva, 's kik az élet oly sok bús poharait ürítették-ki. Egy Cziprus allé vezet a' hű szeretet ezen fellengő emlékéhez. Hány szép szemek hullatták, arany álmokban, könyeiket ezen koporsóra?

Egyébaránt a' koporsó már sokat szenvedt, midőn minden utazó letör belőlle bár mi kevés mor'sát is, hogy honnyában, kedvesének egy ily becses emléket nyújthasson bé. En is felszabadítám magam ezen ragadományra, 's szívem mellé rejtém a' hideg kő darabot, mely egykor, de talám csak későn, a' hajdoni Juliánál nem kisebb barát-ném — Julim szívén fog égni. U — y.

Gróf Dégenfeld Ottó Közép Szolnok vármegyei Főispánságába lett beállítottásakor.

I.

*A' Mélt. Gróf Édes Anyához; született
Gróf Széki Teleky Anna Aszszonyhoz:*

Grachusokat szültél, 's ki dicsőbb Cornelia mint Te,
A' kinek érdemeit így koszoruzza az Ég?
Nagy Grófné! sok kincs; sok ezernél többre telő kincs;
Házad legbecsesebb kincse, derék Fiaid.
Idvezlek, 's Veled az Haza' Attyát, a' ki borodat,
Kedvelt Ott ódban, reggeli fényre hozá.
Légy holdog, 's özvegy sorsod még gyásza között is
Három Grófjaidon hármás örömré derülj:

2

Magához a' Méltóságos Grófhhoz:

Mint a' méz, melyet gyűjt Hybla szép térsége
Virágin, a' méhek munkás serénysége,
Oly édes nekünk új Rangod fényessége
Nagy Grófl! a' két testvér Haza reménysége!
Fogadd-el hát, ha a' kedves emlékezet
E' szívem' oltárán égő temjénezet,
Engem is áldással fény székedhez vezet;
A' mint kívánja a' legtisztább érezt:
Míg a' dúzzadt Szamos hémpegyődző árja
Új palotád lábját zuhogással járja;
A' meddig a' Magyar, határit ki tárja,
Ne légyen szerencsés kormányodnak párja.
Mint a' Nap mikor a' Szűz' Jegyibe ére,
Hincs sok áldást Közép-Szolnok Vármegyére,
Benned a' Dégenfeld, 's Telekiek' vére
Menjen által fijak' fija' későjére.

Debreczenből.